2022/2 r0.8a

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

V lidských věcech: čestnost, poctivost, svědomitost, humánnost, čistota, přihlížení k obecně dobrému, spravedlivost, rozum – nic z toho nemá být jen materiálem krásných řečí.

*

Miluji přírodu, miluji lidskou myšlenku. Mnoho životní radosti vyplývá z toho, že jsem tu, v tom všem, účastníkem, podílníkem.

*

Psychické zážitky jsou hlubším, lépe lidským i ušlechtilejším pramenem tvorby, než požitky smyslové.

*

Zákon (i přírodní zákon) nesvírá, nevymezuje, neuzavírá: tvoří.

*

Přepadati, olupovati, jařmiti a ničiti druhé jest nejníže,
brániti sebe i druhé nejvýše lidské.
Válka jest hrozná, nepřípustná,
ale ještě hroznější a nepřípustnější je otroctví.
Bráníš-li se – bráníš člověka.

*

Mnozí tzv. „*dobří lidé*“. Ale, přece jen – nestačí býti pouze neškodným člověkem; je třeba být člověkem prospěšným, blahodárným.

*

Viděti skutečnost tak ostře a naléhavě jako se to stává ve snu!

*

Člověk velmi mnoho myslí, ale velice málo skutečně myslí.

*

Trpím životem? Jak bych netrpěl! Miluji život? Jak bych nemiloval!
– Je v tom tedy rozpor? – Ba ne, je v tom život sám!

*

Ztratil jsem, zmařil jsem mnoho času. – Ale ne sebe.

JOSEF ČAPEK

Vybráno z knihy „Psáno do mraků“, která byla vytvořena z poznámek prvorepublikového malíře a spisovatele Josefa Čapka. (dostupné online na webu www.mlp.cz)

OBSAH

r0.8a

Podzim *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* _____ 2
Voda, zázrak života *(RNDr. Ludmila Čermáková)* _____ 3
Od Adama po letadla *(Stanislav Bukovský)* _____ 12
Studánka pokorných duší (básně *Ludmily Čermákové)* _____ 16
Bůh v mracích aneb čekání na zázrak
(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná) _____ 17
Voda nad zlato *(ThMgr. Milan Klapetek)* _____ 22
Mráček *(*básně *Jarmily Plotěné)* _____ 24

Doprovodné fotografie a kresby:

- Lída Čermáková – titulní strana obálky
- Lída pernicová – Nebe na Zemi (s. 1)
- Miloš Kamenický – Podzim (s. 2)
- Olga Ernst - Sonnenuntergang über dem Meer in Namibia 2014-10-14 (s. 11)
  staženo z wikipedie pod licencí
  Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0 International
- Jarmila Plotěná – Bytost větrná ochranná /kresba/ (s. 21)
- Jarmila Plotěná – Mráček (s. 24)

PODZIM

Jarmila Plotěná

Barvy a světla oblohou se honí,
podzim je tady, tak jako loni.
Přestože stejné barvy, stejný svit,
opět moudřejší bychom měli být.

Na Zemi stále větší tíž,
které na konec nevidíš.
Zdá se, že Pravdu nespatříš
a přece je ti stále blíž.

Pořád se dějí stejné chyby,
mnozí naletí na kdejaké sliby.
Ne a ne poučit se z chyb,
a přece moudřejší máme být.

Někdy i sama Láska se skrývá,
nechce být spatřena, často tak bývá.
To tě chce úplně pokornou, vřelou,
pak tě zas obdaří radostí celou.

VODA, ZÁZRAK ŽIVOTA

Ludmila Čermáková

Voda, voděnka, jak jí něžně říkáme u nás na Moravě.

Zpívá se o ní v mnoha písničkách, tak třeba tahle tklivá, ale nádherně po moravsku melodická. Okolo Hradišťa voděnka teče. -------

Bez vody by nebylo života na Zemi. V bibli je o ní snad v každé kapitole.

Genesis 1:6

… Bůh řekl: „Ať je uprostřed **vod** obloha, aby
oddělovala **vody** od **vod**!“ [7]Bůh učinil oblohu a oddělil **vody** pod oblohou od **vod** nad oblohou – a stalo se. ...

Genesis 1:9

… Bůh řekl: „Ať se **vody** pod nebem shromáždí na jedno místo a ať se ukáže souš!“ – a stalo se. ...

Genesis 1:20

… Bůh řekl: „Ať se **vody** zahemží množstvím živočichů a nad zemí pod nebeskou oblohou ať létají ptáci!“ [21]Bůh tedy stvořil velké mořské obludy a všemožné druhy čilých živočichů, jimiž se zahemžily **vody**, i všemožné druhy okřídlených ptáků. A Bůh viděl, že je to dobré. [22]Bůh jim požehnal a řekl: „Ploďte a množte se a naplňte **vody** v mořích; také ptáci ať se rozmnožují na zemi.“ ...

Exodus 17:6

Pohleď, já budu stát před tebou tam na té skále, na Orébu. Udeř do skály a vyjde z ní **voda**, aby lid měl co pít.“ A Mojžíš to před očima izraelských stařešinů učinil.

Soudců 15:19

...Bůh tenkrát v Lechi prorazil prohlubeň, ze které vytryskla **voda**. Samson se napil, pookřál a ožil. Tu studánku proto nazval En-hakore, Pramen volajícího, a ten je v Lechi až dodnes.

Voda života – Nový zákon Jan 4-1

[1]Když se Ježíš dozvěděl, že farizeové slyšeli: „Ježíš získává a křtí více učedníků než Jan“ [2](ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale jeho učedníci), [3]opustil Judsko a vrátil se do Galileje.

[4]Musel však projít Samařím. [5]Dorazil k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pozemku, který kdysi dal Jákob svému synu

Josefovi. [6]Dosud tam byla Jákobova studna a Ježíš, unaven cestou,
se u ní posadil. Bylo okolo poledne.
[7]Když jedna žena ze Samaří přišla načerpat vodu, Ježíš ji požádal: „Dej
mi napít.“ [8](Jeho učedníci totiž odešli do města nakoupit jídlo.)
[9]Samařská žena se ho zeptala: „Jak to, že ty, Žid, žádáš mě, Samaritánku,
o nápoj?“ (Židé se totiž se Samaritány nestýkají.)
[10]Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala ten Boží dar, a kdo je ten, který ti říká:
‚Dej mi napít,‘ žádala bys ty jeho, a dal by ti živou vodu.“
[11]„Pane, nemáš ani, čím bys čerpal,“ namítla žena, „a studna je hluboká.
Odkud vezmeš tu živou vodu? [12]Jsi snad větší než náš otec Jákob, který
nám tu studnu dal? On sám z ní pil, i jeho synové a jeho dobytek.“
[13]„Každý, kdo pije tuto vodu, bude znovu žíznit,“ odpověděl Ježíš.
[14]**„Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit už nikdy.
Voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k
věčnému životu.“**

Voda života – Nový zákon Jan 5-6

To je ten, který přišel skrze vodu a krev, Ježíš Kristus – nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. Duch je ten, který to dosvědčuje, protože Duch je pravda. [7]Jsou tu tedy tři svědkové:
[8]Duch, voda a krev – a ti tři jsou zajedno. [9]Když přijímáme lidské svědectví, oč větší je svědectví Boží! A toto je svědectví, které Bůh vydal o svém Synu.

Tam, kde se zjevila Panna Maria většinou vytryskla voda, která má léčivé účinky na zdraví duše, mysli i těla.

Vzpomněla bych zejména na Hostýn. Svatohostýnská vodička však některým lidem předvedla i jiné, velmi podivuhodné věci. Stalo se to i nám s dcerkou.

V dubnu 1986 jsem navštívila Hostýn a dovezla vodu v lahvičce od kečupu. Dala jsem ji do lednice, ale lednice vypověděla v prosinci službu, a tak jsem vše přemístila na balkon. V noci velmi mrzlo a láhev se rozsypala a zůstala tam stát homole ledu. Tak jsem ji vzala domů a jak jsem ji nesla, tak dcerka na mne volala, celá vyjevená, abych se podívala, co je uvnitř. Uvnitř byla dokonalá soška Panny Marie s děťátkem, postava byla z maličkatých bublinek. Plachetka i šat byl nádherně zvlněn a lem byl

ozdoben trochu většími bublinkami. Byla to nádhera a posvátnost. Dali jsme led na talířek, dívaly se na Marii a modlily se asi dvě hodiny. Pak jsem zbytek dala do skleničky a nechala v teple v kuchyni. Druhý den přišel kamarád a my mu to vyprávěly. Chtěl ten zázrak vidět a doufal, že nás napadlo, dát zpět homoli do mrazu. Ale my jsme byly tak usebrané, že nás něco tak pragmatického ani nenapadlo. Kdo nevěří, tak by to považoval za náhodu, či podfuk a stejně by v Boha neuvěřil. No a kdo věří, uvěří i mému vyprávění. Potkala jsem se později se starší paní a ta mi vyprávěla, že u nich na vesnici se to také i více lidem stalo a také jim. Býval totiž na Moravě zvyk, dávat vodičku z Hostýna za okno pro ochranu domu.

Lurdy všichni známe, ale vzpomněla bych ještě také na sv. horu Zivčáková u Turzovky. Zde se také odehrála řada zázraků i zázračných uzdravení. Je zde jeden pramen, kterému se říká oční, protože se jedné paní uzdravily oči. Nabrala jsem vodu v roce 1996 pro moji maminku, která měla šedý i zelený zákal a již velmi špatně viděla. Omývala si oči i kapala do očí a prosila. Oči ji totiž navíc pálily z kapek od lékařky. A ejhle, mamince se zrak výrazně zlepšil a vydrželo to dalších téměř 10 let až do konce jejího života. Na operaci se šedým zákalem nešla.

Řada z vás buďto četla anebo slyšela o pokusech a výzkumu japonského léčitele a spisovatele **Masaru Emota** (např. *Léčivá síla vody*, *Zázračná moc vody*, *Skutečná síla vody* či *Voda a léčivá síla modlitby*). Pan Emoto dokonce na jaře 2009 navštívil Prahu, kde vedl semináře a probíhala zde také výstava jeho fotografií. Fotografie mají přinášet důkazy o tom, že zachází-li se s vodou dobře, tvoří při zmrznutí krásné, pravidelné krystaly, zatímco zachází-li se s ní nedobře, tvoří krystaly nedokonalé, ba přímo ošklivé. A nemusí se jednat jen o dobré či nedobré fyzické zacházení (znečištění nežádoucími látkami), ale stačí na vodu působit různými elektromagnetickými poli nebo jen na ni myslet. Pan **Emoto tvrdí, že *„lidská energie (myšlenky a slova) ovlivňuje molekulární strukturu vody“***. Jeho studie sice z vědeckého hlediska nejsou zcela průkazné, jak tvrdí i specialista na výzkum vody v lidském těle MUDr. Kožíšek, ale všichni věříme, že voda má paměť a že je citlivé medium.

Že je voda velice citlivé médium, je tedy všeobecně známo. Důkazy o tom, že voda dokáže reagovat i na velmi subtilní změny elektromagnetického pole Země způsobené sluneční aktivitou, podal již před půlstoletím italský fyzikální chemik GIORGIO PICCARDI (1895–1972) pomocí jednoduché precipitační reakce (hydrolýza chloridu vizmutu) prováděné po řadu let

simultánně v několika laboratořích po celém světě. Že hudba (tóny) má vliv na strukturu hmoty, na růst a ovlivňuje fyziologické procesy, je známo již skoro sto let a počínaje obrazci vznikajícími na základě zvuku (Chladniho obrazce, nověji např. tvorba A. Lauterwassera) až po růstové studie, to je také více či méně doloženo. Pokusy s koloidními roztoky (na principu změny zbarvení), ovlivňovanými mentálně člověkem (léčitelem), byly rovněž již dříve prováděny a i když nepřinesly jednoznačné výsledky, nelze jim vytknout, že by se nesnažily o objektivní zkoumání jevu. (Z části převzato z článku *MUDr. Františka Kožíška, CSc.*)

Zajímavá informace o vodě se objevila nedávno.

Astronomové oznámili, že našli zatím nejvzdálenější vodu v kosmu. Vědci vzácnou molekulu zřejmě nutnou pro vznik života hledali pomocí radioteleskopu ALMA. Našli ji v mohutné galaxii SPT0311-58, která leží 12,88 miliardy světelných let od Země. To znamená, že vesmír byl v době odrážení světla od těchto molekul vody starý méně než jednu miliardu let.

Voda se nachází samozřejmě i ve všech potravinách, které jíme a tedy je důležité za jídlo děkovat Bohu a požehnat je. Vždyť rituály žehnání jídla jsou součástí všech náboženství či duchovních směrů. Jídlo pak člověka posvěcuje a ne naopak.

Že se pak voda v jídle promění a že i posvěcená voda kněžími je opravdu proměněná, v to mnoho lidí věří. Důkaz o tom jsem vícekrát zažila. Byla jsem očitým svědkem, kdy jasnozřiví léčitelé rozpoznali svěcenou vodu od vody z kohoutku a studánkovou vodu od vody z potoka. Například i brněnští léčitelé pan Ivo Hrabec a Miroslav Crha měli tyto schopnosti.

Je-li tomu tak, potom je voda také nosič informací a lze tedy do vody vložit i prosbu o uzdravení. Pokud člověk věří, Duch Boží pak vodu promění.

Voda tvoří také podstatnou část našeho těla. Tedy modlitba nad naším tělem, upřímná lítost, ale důvěra v to, že nás On miluje a uzdraví, to pomůže.

Vždyť Ježíš řekl: „Věř a víra tvá tě uzdraví“.

Jak je to tedy s vodou v našem těle.

Voda je významná součást našeho organizmu. Muži obsahují ideálně 62,4% vody a ženy 56,5% vody. Naše krev obsahuje 83% vody, kůže 72%vody, kosti 22%, tuky 10% a dokonce zubní sklovina obsahuje vodu, i když jen 2%.

Odborníci radí dospělému člověku středního věku vypít alespoň 25 - 30 ml vody na 1 kg tělesné hmotnosti.

Ve stáří se podíl vody na hmotnosti těla snižuje (s nadsázkou tedy můžeme říci, že jak stárneme, tak naše těla postupně vysychají).

Denní ztráta vody činní asi 1,5 l moči, 0,5 l ztratíme kůží, 0,3 l stolicí a 0,4 l dýcháním. Dohromady 2,7 litrů za den. Naše tělo bere 66 % vody z mezibuněčného prostoru. Pouze 8 % z krve. Tím, že přijímáme menší množství vody, zaplňujeme mezibuněčný prostor toxiny a zatěžujeme lymfatický systém. Následkem je zanešení těla. Pokud už donutíme tělo čerpat vláhu z krve, vyšle nadledvina signál a požádá srdce o zvýšení tlaku krve pro její filtraci přes tělíska v ledvinách.

Proč tedy čistá voda? Nevydržíme bez ní déle než 3 až 4 dny. Nedostatek způsobuje ukládání toxinů, objevuje se zácpa, bolesti hlavy, slabost, únava, suchá pokožka. Nepiji, nepřenáší se tedy živiny, tělesná schránka začíná strádat. PH vnitřního prostředí je zásadité. Jakmile máme málo vody, pH se mění na kyselé, což způsobuje základ pro vznik chorob.

Nejlepší je voda bez bublin, odstátá, o pokojové teplotě. Naše tělo ji nemusí dále zpracovávat, odbourávat odpady a ihned ji využívá pro životodárné procesy. Bublinky (CO_2) jsou pro naše tělo toxický odpad. Vydechujeme jej. Je třeba CO_2 dodávat navíc?

Poté jsou tu minerální vody. Ideální obsah vápníku je maximálně do 70 mg na litr. Poměr vápníku a hořčíku optimálně 2:1. A sodík může být maximálně zastoupen 20 mg/l. Spotřeba je doporučena 0,2 l na den, tedy 1,5l na týden. Nadbytek nebo špatný poměr minerálů může způsobit jejich ukládání v kloubních pouzdrech a narušení flexibility kloubů. Balneologové vědí, že minerálky se mají pít tak 3 týdny a ne stále.

Limonády obsahují CO_2, dále velké množství cukrů a také často umělá sladidla, která nabourávají slinivku. Zdaleka nejhorší je obsah kyseliny fosforečné H_3PO_4 (Coca-cola).

Mění pH na kyselé, to podporuje růst plísní, zánětů a chorob. Na vyrovnání pH se z těla pak odčerpává vápník. Projevuje se to pak zhoršenou kvalitou nehtů, vlasů a zubů.

Džus je pro mnoho lidí zdravou alternativou za vodu. Při jeho pití však vznikají produkty kvašení. I 100 % džus není zcela zdravý. Je totiž vyroben z koncentrátů. V procesu výroby koncentrátu se však likvidují

vitamíny. Důležité je dávat si u nich také pozor na obsahy cukrů, podílu ovocné složky a rozhodně džusy nepít večer před spaním.

Lepší alternativou je samozřejmě fresh juice nebo mošt, zdraví více však prospívá více smoothie, neboť je zdrojem i vlákniny i vitamínů. Vodu však nenahradí. Tedy se do pitného režimu vody nezapočítává.

(Z části převzato od Jakuba Podaného)

Američtí lékaři vyzkoušeli dávat lidem s bolestmi místo léků vypít každé 2 až 3 hodiny půl litru vody, jinak jim dávali místo léků jako placebo tablety z mastku. Výsledky byly přesvědčivé a lidé se uzdravovali a bolesti ustupovaly rychleji než u pacientů s léky, kteří pili dle svých zvyklostí. A tak lékaři došli k názoru, že největším problémem je dehydratace.

Zajímavý přístup k pití vody má přírodní léčitelka a poradkyně zdravého životního stylu Cilt Bakim, která pochází z Kyrgyzstánu a nyní žije v Tureckém Istanbulu. Ve shodě s indickými ajurvédskými lékaři propaguje pití převařené teplé vody ráno na lačno. Indičtí lékaři radí vypít 7 dcl. Cilt Bakim to řeší mnohem sofistikovaněji. Každý by měl ráno vypít tolik ml vody, kolik má mm nad jeden metr výšky. Jíst doporučuje až za 40 minut po té. Během dne pak doporučuje pít vodu jen pokojové teploty a asi kolem 2 l. Také vyčlenila několik zásad pitného režimu.

1. Nepít během jídla, ale nejméně půl hodiny před
2. Nepít ve stoje, ale vždy v sedě
3. Nepít ledovou vodu, ale vodu pokojové teploty
4. Nepít příliš horké
5. Lze jíst ovoce, fresh džus, smoothie, ale nepočítat do pitného režimu vody
6. Vodu vždy čistou bez příměsi. (Tedy ne s citronem. Voda s citronem je zase počítána spíše jako potrava.)
7. Ráno vypít nejprve teplou, nejlépe převařenou vodu a pak teprve po půl hodině čaj nebo ovocnou šťávu a teprve pak snídat

Stejně jako potraviny, tak i voda v dnešních časech obsahuje látky, které naše tělo nejen nepotřebuje, ale které mu škodí. Tedy bude nutné vodu upravovat a filtrovat. Je to daň za civilizaci. V Brně máme poměrně vodu dobrou, ale je ozonizovaná a mírně chlorovaná. Pokud nemáme filtr, je dobré vodu v každém případě nechat déle odstát a nepít až na dno, zbytek vylít. Ještě lepší je vodu nechat ve zdravém plastu zmrznout a pak

po rozmrznutí opatrně slít. Zbytek vylít. Tak se zbavíme alespoň těžkých kovů. Filtrace vody je jiná problematika.

Zajímavý výzkum a po té vynález učinili japonští vědci. Voda ve studánce se shlukuje do 6 molekulárních shluků, pokud na ni svítí slunce a jsou tam křemeny, tak se rozpadá na 3molekulární shluky. Říkají tomu Pí voda. Voda v řece, která je znečištěna se znovu shlukuje do 6molekul. U narozeného miminka je voda v těle také Pí vodou a čím je člověk starší, tak přibývají 6molekulární shluky. Japonští lékaři tvrdí, že je to tedy důvod stárnutí. Vyvinuli filtr, který kromě čištění vody, způsobí také rozpad šesti molekulárních shluků opět na Pí vodu.

Pí voda dokáže lépe pronikat do buněk, je to výborný antioxidant, má detoxikační účinky a zvyšuje tak odolnost organismu.

O vodě by se dalo povídat do nekonečna. Zajímavá jsou například i její skupenství. Studená voda odebírá při oplachování těla špatnou energii, jistě stojí za to se zamyslet i nad tím, že jí začíná být nedostatek, a tak netřeba zbytečně vodou plýtvat. Lidé považují u nás vodu za něco obyčejného a samozřejmého. Jsou však oblasti světa, kde je voda tak vzácná, že se takzvaně vyvažuje zlatem.

Když jsem byla poprvé v Indii v roce 2004 o Vánocích až do 2005 konce ledna, byla jsem v aschramu Prashanti Nijalam v Puttaparthi. Pitná voda zde již byla zavedena do hydrantů z dalekého přivaděče. Byl to také projekt Swámího Sathya Sai Baby. Vodu si ženy nosily tradičně v karafách na hlavě od hydrantů, a to už byl zázrak, neboť bylo co pít. Ashram Prashanthi Nijalam byl vodou dobře zásobován, voda byla již zavedena do novějších ubytoven i do koupelny a byl zde splachovací záchod, tedy na tuto oblast luxus.

Když jsme přiletěli do Indie se sborem v roce 2011, byl již dokončen další projekt. V horách prokopali tunel a propojily tak vodu z řeky, která způsobovala na jihozápadní části Indie záplavy, zatímco na jihovýchodní oblasti bylo katastrofální sucho. Řeka Chitravathri byla před tím většinu roku vyschlá. Ve městě tedy nebylo dost vody na praní a hygienu. Po propojení řek v horách se nasytila nejen řeka Chitravathri, ale i vzniklo množství malých jezer, malé vodopády na bočních potocích a velké jezero Bukkapatnam Lake na okraji města. Tam, kde bylo dříve vyprahlé údolí se vesele koupaly v jezeře děti, dívky praly prádlo, muži zřídili u řeky prádelny, město se zazelenalo. Když jsme projížděli po okolních vesničkách u jezera, tekly mi slzy štěstí a dojetí z té radosti všech a jak

se rychle i ve městečku vše očistilo a zazelenalo. Tehdy jsem prožila zázračnost vody do hloubky duše. Ó jaký je to vzácný Boží dar.

V roce 1993 jsem v meditaci měla zvláštní zážitek. Prosila jsem Pána o vysvětlení našeho vztahu k němu. Pak jsem slyšela hlas, který mi řekl: Vy (lidé) jste vlny a já jsem oceán. Jsi kapka vody v něm. Přemýšlej o koloběhu vody, tam je vysvětlení. A v tom jsem uviděla oceán a vlny veliké a kapky vody na povrchu se házely, ale ty, které sestoupily hlouběji do ticha se stávaly klidnou vodou. Ty, které hnal vítr na břeh, se tříštily o skály a voda na břehu se odpařovala a kapka se stala součástí mraku a byla hnána do vnitrozemí. Tam byla bouře a déšť, kapka se vsákla hluboko do země. Pak putovala, až se stala pramínkem. Těšila se, že bude potokem a pak řekou. V tom jsem slyšela, jak si kapky povídají. Ta natěšená kapka říká: „A dostaneme se do řeky!“ A druhá kapka jí povídá: „Není žádná řeka, co to povídáš.“ A potůček vtekl do řeky a první kapka řekla: „Vidíš -a řeka poteče až do moře a my se staneme mořem.“ A druhá kapka na to, že není přece žádné moře natož oceán. A řeka se vlila do moře a kapka, která nevěřila, se dál motala v šelfových vodách a znovu se musela odpařit na břehu. První kapka se vnořila do moře a spodní vlna ji vnesla za šelf a ona se vnořila hluboko do tichých a pokojných vod oceánu a splynula s ním v jedno.

Po asi půl roce se mi hlas Boží ozval opět a řekl: „Sedni a piš.“ Tak jsem v diktátu zapsala stránku textu, bylo to o jednotě v Bohu, o jednom cíli všech bytostí, o světle. Myslím, že to hodně pomohlo jedné mé známé.

O něco později mi jedna dávná kamarádka volala z nádraží v Brně, abych tam rychle přijela, že mi musí půjčit knížku. Tuto knížku, „Svatý muž a psychiatr“, jí půjčila jedna známá na cestu. Jela totiž vlakem z Kojetína do Brna na pracovní školení. Cestou začala knížku číst a v tom se jí ozval hlas, že má knihu půjčit v Brně mně. Už jsem měla být na cestě do práce, ale pro cosi jsem se vrátila do bytu, když v tom zvonil telefon. Tehdy ještě nebyly žádné mobily. Hned jsem tedy běžela na tramvaj a stihla jsem ji ještě na nádraží. Jak jsem pak cestou do práce knihu otevřela, pohlédla jsem na fotografii Swámího. Nevěděla jsem dříve o něm nic, ale jeho tvář a postavu jsem znala z vizí v meditaci. Byla jsem překvapená, že je to Ind, myslela jsem totiž, že vidím černocha s kudrnatými bujnými vlasy. A na konci knížky byly otázky, kdy se sanjásíni ptali Sai Baby. Jeden se ptal: „Swámí, kdo jsi ty a kdo jsme my.“ Swámí odpověděl: „Vy jste

vlny a já oceán.“ A tak jsem se dozvěděla, že to byl On, kdo ke mně promlouval a že tam jednou za ním musím přijet.

Ale o tom je jiná kapitola mé cesty a ta není jen o oceánu bytí, ale i o světle, víře, lásce a pokoji v duši.

No a na závěr:

Jistě jste si všimli, že moje vyprávění začalo o Bohu a Jím moje vyprávění o vodě také končí.

Neboť On je Alfa i Omega, začátek i konec, cesta i cíl, tiché hlubiny oceánu i bouřlivé vody, potůčky, říčky, studánky i mraky, ba i pára nad hrncem polévky. A stejně jako voda je ve všem, tak i On je ve všem a vším, ale i nad vším. A daleko více, než domyslíme.

Neboť jak říkal mistr Lao-C‘: „Tao, které lze postihnout slovy, není věčné a neměnné Tao.“

A první přikázání praví: V jednoho Boha věřiti budeš a nezpodobníš si mne v ničem.

Ale Bůh nám dává sám alespoň nějaká podobenství, abychom se mu přiblížili. Tak je to i s podobenstvím o Bohu, jako oceánu.

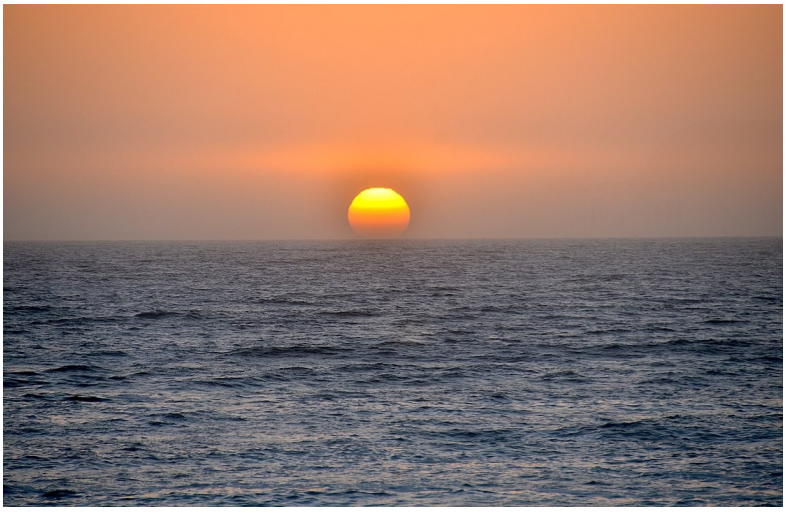

OD ADAMA PO LETADLA

Stanislav Bukovský

Jestliže Bůh stvořil Adama k obrazu svému, lze z toho odvodit, že je Bůh muž a má všechno co má Adam. Ten, jako každý muž, od svého stvoření potažmo zrození jí, pije a má, jako skoro každý muž, schopnost se rozmnožovat. Za tím účelem, aby mohl tuto schopnost uplatnit v praxi, stvořil Bůh pro Adama ještě ženu - Evu.

Když chtěl Bůh přivést na svět potomka, provedl to na způsob starořeckého boha Dia olympského se smrtelnicí, v níž našel zalíbení. Následně z ní učinil nanebevzetím bytost nesmrtelnou. Zatímco Zeus tak ale činil opakovaně, Jahve se spokojil s jedináčkem.

Bůh však stvořil nejen člověka, ale vůbec všechno. Napřed asi nebylo nikde nic a tak Bůh stvořil nebe a zemi. Stvořil-li nebe, stvořil tím asi naši i všechny ostatní galaxie se všemi jejich hvězdami a planetami a kdo ví co všechno ještě, co se ať už v nekonečných nebo konečných prostorách vesmíru nalézá. Bylo tedy napřed všude prázdno a jediné co bylo byl Bůh. O tom, zda byl Bůh na světě odjakživa se nepíše.

Je možné, že by mohlo z ničeho vzniknout něco? Něco je hmota a co je hmota? Vlastně nic. Nic prostoupené energií. Spíše nehmotné nežli hmotné částice krouží kolem jiných částic a vyvážený poměr mezi odstředivou a přitažlivou silou částic, hvězd a planet udržuje všechno pohromadě. Kdyby se veškerý pohyb zastavil, všechno by se zhroutilo třeba až do ničeho, či něčeho nepředstavitelně malého, jakéhosi semene, jež by si Bůh mohl dát do kapsy. A kdyby se pak pro to rozhodl, mohl by z toho semene nechat vzklíčit celý svět. Aby vzklíčilo obyčejné semeno, potřebuje vláhu. Božské semeno potřebuje dodat energii, aby s velkým třeskem vzklíčilo a zaplnilo svět.

To znamená, že bez energie by žádná hmota nebyla a bez inteligence by nebyla ani energie. Čili vesmír se dle všeho skládá z inteligence, energie a hmoty. Kdyby zde nebyla všudypřítomná inteligence, neměla by neživá hmota, když už by tady byla, potřebu měnit se ve hmotu živou a nakonec třeba i v člověka. Protože bez inteligence by byla hmota tupá a na něco takového by nepřišla.

Není nakonec Bůh ta inteligence? A neznamená to, že když Bůh stvořil Adama k obrazu svému, že ve skutečnosti jej stvořil podle své představy, aniž by mu dával svou podobu, protože všeprostupující inteligence žádnou podobu ani nemá? Také je psáno, že Bůh nesmí být zobrazován. Třeba

je tomu tak i proto, že když žádnou podobu nemá, bylo by jakékoliv jeho zpodobení falešné. Ale když se přesto zobrazí, jako tak například učinil na slavné fresce Michelangelo, kde dotykem oživuje Adama, nic se taky nestane. Žádný hřích, ať si ikonoklasti myslí o tom cokoliv, to asi není.

Zobrazování Boha lze přirovnat k výrobě letadel ze slámy domorodci na ostrovech odtržených od civilizace (ta informace i s příslušnou ilustrací před časem proběhla tiskem), na nichž byla za války letiště, ale letadla se tam od té doby už neobjevila, zbyla na ně jen vzpomínka a spojení s civilizovaným světem bylo pak opět nadlouho přerušeno. Z letadel se tam časem staly mytické stvůry jako jsou třeba v jiných kulturách draci. Takže letadlo ze slámy je tak málo skutečným letadlem, jako Bůh mající podobu člověka vesmírnou inteligencí.

STUDÁNKA POKORNÝCH DUŠÍ

Ludmila Čermáková

Co stalo se lásce, že pro lásku chtěla zemřít?
Co zbylo té lásce, když nemá se o co opřít?
Tichou vodu hledá,
v tišině usedá.
V hluboké studánce pokorných duší
jak jemný vánek sfér do ega buší.
Pak vánek utichne v něžné prázdnotě, …. co vlastně není prázdná.
Je vším a všechno je v ní, je nádherná, laskavá, průzračně krásná.
A láska přec nezemřela, jen se rozplynula …….
Ne, nikam nezmizela, vždyť všechno zaplavila.
Tichým hlasem promlouvá k duši:
…… Jsem stále s tebou …….

Život bez otázek

Mysl by stále otázky chtěla mít,
však nitro jim nedá prostor.
Duch říká, nech hudbu sfér raději znít,
nemysli, žij, poslouchej andělů chór.

V přítomném okamžiku krůčej zní i tep srdce.
Co bylo není, dnes je teď a co bude pak, zní proto sladce.
Nechám se vést po Tvých stopách v dál.
Vstříc věčnosti, lásce, neb tys můj Pán.
A když mne někdy svět přece jen strhne,
život mne zamotá, mysl mne zradí.
Ty mne vždy pozvedneš, myšlenka prchne

Něhou mne zaplavíš, láska mne hladí.
Do tvých dlaní se schoulím,
před tvou velebností skloním.
Jsi, jsem, …… to stačí.

Chválím ten den

Chválím ten den, kdys Pane přišel k nám,
děťátko v jeslích, teď v duši kolébám.
Vítej, Lásko, Tebe toužím znát,
naslouchat Tvým slovům, svou duši Tobě dát.

Já stále Tebe chválím, tys světlo, cesta má
a navěky Tě vzývám, má lásko nádherná.
Po Tobě stále touží mé srdce zmámené
a ve všem, co jsi stvořil, Tě vidí oči mé.

Chválím ten den, kdy směla jsem tě zřít,
vnímat Tvou záři, duši jí otevřít.
Stál jsi tam krásný, dveře otvíral,
světlo z nich vyšlo …… a tys tam, Pane, stál.

Co znamenaly dveře, to chtěla jsem jen znát,
na mou prosbu smělou odpověděls rád.
Tvá slova slyším, jak bylo by to dnes …….
Tys mi odpověděl: „Já jsem ty dveře, je psáno, přec“.

A tak tě chválím, lásko nádherná, tys cíl i cesta má,
jsi vším, cos stvořil a mnohem víc, než člověk zná.
Jé, ach, …jak toužím popatřit zas v tvou svatou tvář,
však jak překonat svým zrakem, zas, tu oslnivou zář.

A tak tu tiše sedím, v srdci tvůj pokoj mám,
vím, nebyl to klam, když zjevil ses v La Verne nám.
Díky ti toužím s láskou v srdci vzdát,
za to, že smím tě, …… Pane, znát.

Už nemám víru, mám jen jistotu,
duši sílu a v ní naplněnou prázdnotu.

Srdce mi buší, … to touhou, snad,
nablízku ti být …… už napořád.

Adventní prozpěvování

A já si jen tak zpívám,
Tvé jméno, Pane, vzývám …….
A já si jen tak zpívám, Jezu, tys přišel k nám.
Děťátko malé v jeslích,
co dýchal na něj oslík,
děťátko malé v jeslích,
…… teď v srdci mám.

Ať je to v létě zimě,
zůstávej Pane při mně …….
Ať je to v létě, zimě,
Jezu, sílo má,
nosím Tě ve svém srdci
a to je radost přeci,
nosím Tě ve svém srdci,
…….. lásko má.

Písničku Tobě zpívám,
a radost náhle vnímám,
hle, to Jezu je sám.
To děťátko malé v jeslích, když dýchal na něj oslík,
To děťátko malé v jeslích,
…… už navždy v duši mám.

BŮH V MRACÍCH aneb ČEKÁNÍ NA ZÁZRAK

Jarmila Plotěná

Psssst, jde totiž o divy, tedy zázraky. Že unitáři přece na zázraky nevěří? Jak se to vezme. Ještě jako studentka, nic netušící o existenci Unitarie, jsem si zapsala do svých poznámek:

„Čekání na zázrak je zázrak sám,
člověk si při tom tvoří svůj vlastní zázrak.“

Dlouho jsem pak o těch slovech přemýšlela, ale nějak jsem už tehdy tušila, že skutečným zázrakem je život sám a vědomě prožité hlubiny našeho bytí. Při tom ve slově zázrak slyšíme, jako by něco bylo „za zrakem“. Však ano, vše důležité je očím neviditelné. Na jednu oprýskanou zeď v Brně někdo napsal: „Za mraky a za zraky začínají zázraky.“

Vyslovíme-li poněkud neobvyklé slovní spojeni „zážitková teologie“, je tomu rámcově nějak rozumět, třeba takto: teologie, tedy nauka (učení, věda, systém názorů, pohledů) týkajících se Boha, Božství, božského , tedy nauka o Bohu“, ale také o světě, čili jsoucnu, o člověku, o životě...Toto všechno a mnoho jiného by měl zahrnout onen „lidský logos“, tedy učení založené... na čem vlastně?

Jak pro koho: Tradičně věřícímu je teologie svým obsahem závazným učením, či výkladem života „vlitým“ přímo od Boha a zaznamenaným osobami k tomu povolanými a inspirovanými. Nevěřícímu je teologie, historicky vzniklou tradicí, většinou poplatnou překonaným názorům či neúplným poznatkům o světě, tedy něčím zcela nezávazným a od tzv. reality dosti vzdáleným. A věřící jednoho náboženství považuje obvykle teologické učení jiných náboženství za „pouhé úradky či smyšlenky lidské“, samozřejmě zcestné a povětšinou přímo škodlivé... Co je tedy teologie a jaká je její poznávací hodnota?

Co je tedy vlastně teologie? A co je znamená teologie pro svobodně věřícího? Mnoho těžkých otázek. Hoďme je tedy za hlavu a zvedněme ji.

Vidíte – Bůh v mracích! Vidíte tam ten obrovský mrak nádherně nasvícený barevným západem Slunce! No támhle přece! Je už k večeru a celodenní vítr se poněkud ztišil, volná krajina, samá pole občas zvlněná, typická krajina někde na Moravě. Nemůžete Ho přehlédnout, táhne se přes

celý obzor mohutný, důstojný stařec v dlouhé říze, majestátně plyne rozevlátý vous i dlouhé vlasy, ruce ukazují rázně před sebe, dynamický, proměnlivý ... Teď se na vás dívá, pohled plný pochopení. Úžas, zatajení dechu, všechno jako mimo čas. Jen pozvolna se mění, odplývají z Něj závoje,... už se proměňuje ve spoustu malých mráčků... Jak jste Ho tam jen mohli vidět? Vždyť na takového Boha se vůbec věřit nedá. Ale ta mohutnost a úžas ve Vás nějak zůstávají. Teologie? Kdo by na ni myslel, kdo by toužil formulovat teorie?

To já vyhlížím třeba před bouřkou Boha v divokých mracích i s velikými houfy nebešťanů. Zelenožlutá atmosféra. Znáte ji? Že nevíte co to je? Aha, nemůžete znát „terminus technicus“ mého došuplíkového básnění: Tedy zelenožlutá atmosféra vzniká většinou krátce před velkou bouřkou, kdy příroda se zastaví v bezvětří, všechno zaleje měkce žlutý intenzivní násvit a zeleň takto nasvícená vydá své tajemství chlorofylu a zazáří zevnitř. Obloha je velmi nízko a je ztěžklá mohutnými barevnými mraky, tehdy je „vidět do Nebe“ do jeho nepozemsky barevné proměnlivé krásy. Pak se příroda nadechne a spustí proudy vod, tak, že je v tu chvíli víc vody než vzduchu, jak říkávám. A po řádném očistném dešti je, no přece, rubínovo. Další termín označující zcela konkrétní přírodní jev. Slunce po dešti vysvitne s božskou ostrostí a blahodárnou čistotou a často se objeví duha.

První drahý kámen, který chytá světlo, který jsem jako malá holka uměla pojmenovat, byl rubín. To čisté světlo jsem zahlédla v jeho brusu i v jeho názvu, od té doby tedy „rubínovo“. Při psaní těchto řádků si uvědomuji, že v Otevírání studánek od Bohuslava Martinů je čistá studánka Rubínka. Tedy jev obecněji známý? Každoročně s naší obcí chodíme otevírat jednu studánku v okolí Brna nebo studánku vzdálenější, jako např. letos, a oslovení „Studánko Rubínko“ nám přijde jako samozřejmé. A míváme při tom našem krásném studánkovém obřadu rubínovo, jak i fotky často poněkud zachycují. Ovšem skutečné „rubínovo“ se pochopitelně zcela vyfotit nedá, ono je dynamické a nepostojí. To my snaživci s barvami a štětcem se je můžeme donekonečna pokoušet zachytit do svých obrazů.

Nebe, tedy obloha, to je pro malíře něco prubířský kámen dovednosti. Po staletí v různých obdobích se umělci pokoušeli znázornit onu velebnou mohutnost nad námi. Snad nejnápadněji klenbou barokních chrámů nám přibližují představu otevřeného Nebe s anděli, archanděli, andělíčky, světicemi a světci a všemi jinými blaženými nebešťany svorně

velebícími majestát Boží. Mám ráda gotiku i jiné slohy, ale taková barokní klenba mi svými radostnými barvami, nebeskou modří a mistrovskými freskami přímo zpívá. Ano, čtete dobře, má svoji hudební kvalitu. Barokní malíři byli mistři malby mraků a také podivuhodně krásného jevu, kterému ve své malířskobásnické hantýrce říkám „šikmý násvit“. Určitě jste už něco takového někdy viděli: Obloha je poněkud zatažena mraky, z nichž v jednom místě ostře proráží sluneční svit vytvářející nápadný vějíř dlouhých paprsků. Mezery mezi barevnými mraky nám dávají nahlédnout do hlubin nebe.

Neodpustím si ještě jednu vzpomínku. Pravdivě řečeno, vlastně ji ani nějak správně nedovedu popsat. Bylo to cestou na hrad Pernštejn. Bylo asi koncem července. Letní krajina byla jako úzký pruh při zemi, ale mračné oblohy bylo plno, všude kolem mohutná, letící a do sebe se zavinující mračna fantastických barev a tvarů.

Při takové podívané člověku napadne jen: “Veliký Bože náš“ a zapomenout nemůže.

A to je naše domácí a známá krajina, natož mohutné velehory, moře a divoké oceány!

Antonín Dvořák to vyjádřil nádhernou Novosvětskou a hlavně Largem. Je božské, můžeme je bezděčně zaslechnout při setkání s „nejvyšší krásou“ - tedy další můj termín do šuplíku. Nepřesně označuje stejně obávaný jako kýžený stav, kdy zkrátka člověk neunese takový kopec krásy a... - přestává být takový jak si myslí, že sám sebe zná a nastane veliká Proměna. Odtud plyne poučení, že je pro naši časnou pozemskost nebezpečné příliš mnoho krásy, inu „je nebezpečné dotýkat se nebí i na zem spadlých“.

A kde je naše „zážitková teologie“? Není logos jako Logos. Můžeme se odvážit na základě svých zážitků vytvořit nějaký teologický systém? Kdož ví, možná že právě takto různé tradiční teologie vznikly. Nějaký člověk měl významný duchovní zážitek, tedy lépe prožitek, který způsobil jeho výraznou změnu v chápání života a mnoho v pohledu na svět a na člověka se u něj změnilo. Vyprávěl o tom a jeho poselství se šířilo v jeho okolí dál. Po mnoha letech, kdy už třeba ten člověk ani nežil, to někdo zapsal. Jeho zápis, ač jistě usiloval o přesnost, nebyl totožný s prožitkem onoho člověka. Na základě takových zápisů mohlo vzniknout lidské učení, nauka, tedy nějaká „...logie“.

Avšak o jiném „Logos“ čteme v bibli v Janově evangeliu:

„Na počátku bylo Slovo,
to Slovo, bylo u Boha,
to Slovo bylo Bůh.
To bylo na počátku u Boha.“
/Jan 1,1a2/, Ekumenický překlad, Praha 1985.

Toto Slovo (řecky Logos), které bylo na počátku u Boha a bylo totožné s Bohem, připomíná ze všeho nejvíce zákon či zákonitost nebo samu jsoucnost.

Opět mnoho filosofování? V uvedených verších Janova evangelia je Bůh představen téměř unitářsky jako podstata všeho či jsoucno samo. Tatam je nějaká personifikace, proto se na základě tohoto textu nikterak nemůžeme dovtípit „jakou že měl Bůh na počátku náladu“.

Naštěstí máme také Starý zákon a tam si můžeme něco o „počáteční Boží náladě přečíst“. Pokud byla Země pustá a nesličná a On se vznášel nad vodami, není o Jeho náladě ani zmínky. Ale až začal tvořit, to už citlivý čtenář bible může Jeho náladu vytušit. Práce Mu šla skvěle od Jeho božské Ruky a lze tedy předpokládat, že měl náladu přinejmenším dobrou, dobrou tvůrčí náladu. Ale až přehlédl a posoudil své Dílo za šest dní ... “A viděl, "že je to všechno, co učinil, je velmi dobré“, to už, lze předpokládat, že měl tu nejlepší náladu, jaká může být jen po dobře vykonané práci, která ještě k tomu skrz na skrz celá je Jeho autorským dílem, s veškerou invencí a autorskými právy (copyright) a to na věčné časy a nikdy jinak a to zcela přirozeným právem bez nejmenších politických ambicí. A jak by mohl mít politické ambice - vždyť musí být neutrální, aby mohl být ‚nanejvýš spravedlivý'. A jak by ne: světlo bylo odděleno od tmy, země od vod, nebe od země, všude bujné rostlinstvo na zemi, ryby ve vodách, ptáci ve vzduchu, zvířata na zemi a v ideálním Ráji člověk. Byl na svou práci právem hrdý, ale že byl Bůh, tak nezpychl a dokonce prý stanovil, že pýcha je hříšná a předchází pád.

Lze se domnívat, že nám lidem dal příklad k následování. Především nám ukázal, že Jeho dílo je dobré, zvláště příroda a vůbec celý námi vnímaný svět, že existuje nějaký přirozený řád věcí, který člověk nemůže překračovat, aniž by sama sebe nepoškodil a že to vše má nějaký smysl, byť by to měl být přinejmenším smysl posvátna jsoucnosti samotné.

Už jen matně si vybavuji články ze starého katechismu, který se u nás v rodině dědil ještě po babičce. Byly v něm zformulované otázky a k nim již připravené odpovědi. Hned první otázka zněla: „Z čeho usuzujeme, že jest Bůh?“ První část odpovědi: „Z viditelného světa“ (a dále již přesně dle katolické teologie). Všimněme si však, jak první část odpovědi je významná. Jak říkal jeden zvídavý návštěvník brněnského planetária: „Ten vesmír je tak úžasný, že to mohl stvořit jen Pán Bůh.“

Setkávám se s více lidmi, kteří to vidí podobně. Je pro ně typický určitý druh neokázalé „všední“ či lépe každodenní zbožnosti za neustálého nezevšednělého pohledu na život. „Jen nedej mi zevšednět …“ přál si Dr. N. F. Čapek a tato „nezevšednělost“je v samých základech unitářství. Nic zde není jednou pro vždy hotově ani neměnně určené, vše se stále tvoří.

VODA NAD ZLATO

Milan Klapetek

Jedním z pilířů moudrosti je schopnost rozeznat cenu i krásu i toho nejvšednějšího, co nás v životě obklopuje. Teprve až tam člověk dospěje, že si dovede vážit a oceňovat i ony zdánlivé všednosti a samozřejmosti, je na cestě k naplněnému prožívání svého bytí, kterému se také říká štěstí.

Bezpochyby doslova nejžhavějšími kandidáty na takový dík by byly čtyři jevy, které na základní živly povýšil Empedokles – Země, Voda, Vzduch a Oheň. Voda má mezi nimi to prvenství, že ji jako počátek všeho označil již Thales z Milétu, který tím ocenil a vyzvedl nejen její nenahraditelnost, ale i mnohotvárnost – od páry nad hrncem, přes lahodný nápoj, zahánějící žízeň, až po led a sníh, které sice v Miletu nebyly tak obvyklé jako u nás, ale věděl o nich. Už to je velké a závažné poučení, které neplatí pouze pro vodu – jedna a tatáž látka, jedna a tatáž substance se může vyskytovat ve formách velmi odlišných, ostatně, uhlík je podstatou sazí i diamantu, který má dáma na spanilém krku. Saze by se tam zdaleka tak krásně nevyjímaly. A ono je to tak vlastně i s myšlenkami – asi to bude to, jak je pochopena, podána a realizována rozhoduje o tom, zda bude pohromou a neštěstím, nebo dobrým řešením a cestou k pokoji a harmonii.

Na ničem jiném než na vodě nelze demonstrovat scestnost manichejského černobílého vidění, chtějícího rozdělit viditelný i neviditelný svět na čiročiré dobro a stejně čiročiré zlo. Jaká je voda? Jinak vám asi odpoví Afričan, sužovaný suchem a pohledem na neúrodu na vyprahlé půdě, jinak člověk, kterému právě povodeň odnáší dům a on to vidí z trámu, na kterém naštěstí zatím živ pluje nesen dravým proudem. Voda je nepostradatelným dobrem, je-li tam a v takovém množství, jaké je náležité a zdravé, a naopak. Na jedné straně může člověk bolestně trpět dehydratací, ale ne příliš žádoucí je voda v koleně, na plicích nebo dokonce na mozku. A opět i zde platí, že právě tak je to se vším. Ba dokonce i s individualismem či kolektivismem. Ani u jednoho, ani u druhého neplatí jednoduché a sprosté ano – ne, ale je nutno pátrat kde, v jaké oblasti, v jaké míře se objevují. A podle toho také budou požehnáním nebo morem.

Voda má jednu další krásnou vlastnost, nad kterou je dobré se zamyslet. Je schopna vyplnit nádobu jakéhokoliv tvaru. Neporoučí si, že musí být krychlová, kulovitá či válcová a není vzteklá, když tomu

tak není. V tom je přímo jeden z pilířů šťastného života, přijmout jakoukoliv situaci jako danost, jako výzvu k tomu, aby ji člověk doslova „naplnil“. V tom, čím ji naplní je prostor jeho svobody, ne v tom jak má ta nádoba vypadat! Tak zní i jedna moudrá odpověď na otázku, jaký politický režim je křesťanský. Zní – křesťan dokáže každý systém naplnit novým obsahem – systém je pouze nádoba, co v ní bude, to je na lidech. Převraty, při kterých se pouze změní tvar hrnce nejsou nic platny, není-li tu ta voda, která by nový prostor vyplnila a naplnila tím něčím novým a lepším. A pak, voda skromně začíná prostor naplňovat odspodu, ode dna, a poctivě zaplní i tu nejnepatrnější skulinku. To pěna, to je něco jiného – ta chce být navrchu a také brzo vyšumí.

Neutečeš-li před kapkami deště, zjistíš, jak jsou krásné. To je čínské přísloví, ukazující k další vlastnosti vody. Nepostradatelná voda nepřichází vždy v podobě, která by byla člověku milá. Kdopak by chtěl zmoknout a vypadat jako zmoklá slepice? V tom je rovněž cosi přímo signifikantního – člověk po mnohém volá a dožaduje se toho, ale když to přijde, není mu to recht. To platí asi hlavně o spravedlnosti. Je ale i v takovém případě potřeba přečkat onen první šok, zorientovat se a novou situaci pochopit, a tu je naděje, že jí člověk přijde na chuť, jako těm kapkám deště. Na to ale má málokdo trpělivost, a neodbytná amygdala v jeho mozku zavelí při jakékoliv neshodě představ a reality k obraně, či, přesněji řečeno - k útoku, a pak všechno jede po úplně jiné koleji a jinam, než kam by toho člověka vedla moudrost. Kdo ví, jak by se nám líbil skutečný boží řád… Moderní člověk vyznává krédo „nenechat si nic líbit!“, a na takového s nějakými kapkami nechoďte!

Voda v podobě katastrofické potopy světa je ovšem velmi silným obrazem, který by nám neměl zmizet ze zorného pole. Vzpomínám na výklad našeho starozákoníka prof. Hellera, který tento obraz takto aplikoval a rozšířil – potopou, která vám stoupne nad hlavu a začneme se v tom topit se může stát všechno, pokud přestanete hlídat meze a střežit hranice a rozdíl mezi prostředky a cíli. Potopou a pohromou může být pokrok, blahobyt i svoboda, tedy cokoliv, co nenáležitě zbožštíme a otevřeme tomu stavidla v mylné představě, že čím více, tím lépe. Pak už je pozdě zkoumat, ve kterém že okamžiku se ze svobody stala bezohledná svévole a z touhy pokroku neurotická nenasytná neschopnost vyplnit konstruktivně prostor své současnosti a jejích daností, kdy ztratíme pokoru i schopnost „dosti míti na tom“.. Nepochopené původní dobro

se vylije z břehů a mám dojem, že už ho máme těsně pod bradou. A taková potopa je mnohem horší, kam se na ni hrabe voda.

Ano, ano, voda má moc křísit i utopit. Ve škole by měl být na katedře džbán vody …

MRÁČEK

Jarmila Plotěná

Povídal si mráček s mrakem,
že už brzo spadnou na zem.
Nebudeme spěchat,
mohli by nás na nebi nechat.

Ale když tu zůstanem,
kdopak zalije tu zem?

BYTOST VĚTRNÁ OCHRANNÁ

Bdím nad vámi a nad krajinou,
štítem jsem proti prudkosti
vichrů hukotu, ničivé rychlosti,
jíž stromy i lidé hynou.

Provázím vás požehnáním,
když se z oblohy k vám skláním.

ZA OBZOREM

Kdesi za obzorem
zdvihá se světlo z neznámých světů,
člověk je božím tvorem
a Tvůrce tak blízko přítomen je tu.

Vážení přátelé,

letošní rok byl pro naši obec i pro členy jejího vedení mimořádně náročný. Začali jsme výstavou ke 100 letům unitářství, která bohužel proběhla ve stínu ruského vpádu na Ukrajinu. Aby problémů nebylo málo, tak jsme v létě dostali výpověď z nájmu na Staňkově ulici.

Děkujeme všem, kdo pomáhali při organizaci, stěhování a hlídání výstavy a při stěhování obce.

Současně se omlouváme za zpoždění při vydávání časopisu Poutník.

NAŠE NOVÉ SÍDLO

Obec Unitářů v Brně
Milady Horákové 13
602 00 BRNO

Sídlíme v budově Finesta naproti tramvajové zastávce „Náměstí 28. října“, ve druhém patře v místnosti 213.

Bankovní spojení
naše číslo účtu zůstává stejné:
1347674359 / 0800
(platné v roce 2022)

Více informací a tipů se dozvíte na facebooku, na našich webových stránkách, nebo na stránkách Unitarie:

www.facebook.com/UnitariaBrno

brno.unitari.net

Stránky NSČU, odkud se dostanete také ke stránkám jiných obcí:

www.unitaria.cz

Můžete nám také napsat na mailovou adresu:

unitaria.brno@seznam.cz

Nebo navštívit blog unitářských duchovních:

pospolu.unitaria.cz

Vydává Obec unitářů v Brně. Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný, Ing. Pavel Sedlák